

Marjon
Hoffman

Nooit
denken dat
rijk worden
makkelijk is!

met tekeningen van
Georgien Overwater

Uitgeverij Ploegsma
Amsterdam

Regel 1

Als je moeder door een of andere kunstenaar ineens al het afval wil scheiden, dan mag ze nooit de anderen dwingen om mee te doen!

Regel 1

Aan het ontbijt valt het me op dat mijn moeder de hele tijd aan het mompelen is tegen haar krant.

‘O, wat leuk, nou zeg, wat enig...’ zegt ze.

Ze blijft net zolang doormompelen tot ik het niet meer uithoud.

‘Wat lees je?’ vraag ik.

Ze kijkt meteen op van haar krant.

‘Ik lees een heel interessant artikel. Karper Krause komt naar Nederland!’

‘Wie?’ vraag ik.

‘Karper Krause. Een kunstenaar en huge in Berlijn! Echt huge! En nu exposeert hij

HUGE in Berlijn

hier in de buurt! En hij schrijft nog heel interessant ook! Ik heb z'n boek gekocht, maar ik ben er nog niet aan toegekomen.'

Ze leest weer verder in de krant en giechelt er een beetje bij, dat doet ze wel vaker als ze mensen bewondert die ze eigenlijk helemaal niet kent.

'Ach, moeten jullie eens horen: zijn voorstelling heet *Der magische Abfallhaufen*,' zegt mijn moeder vertederd. 'Ach, wat een vondst hè, dat betekent "de magische vuilnisberg".'

Ik ben blij als ze na een tijdje de krant even opzijlegt om een boterham te eten. Maar als mijn vader naar beneden komt, begint ze er meteen weer

over. 'Je raadt het nooit! Karper Krause komt hier in de buurt exposeren!'

'Wie...?' vraagt mijn vader.

'Karper Krause!' roept mijn moeder weer. Ik vind dat ze zijn naam wel heel overdreven uitspreekt. Bijna alsof hij familie van haar is en ze kent hem niet eens. 'Karper Krause!' roept ze voor de derde keer.

'Ja, dat zei je net ook al, maar wie is dat?' vraagt mijn vader.

MAGISCHE
* VUIL *

‘Dat is een kunstenaar die in Berlijn woont, hij is daar best wel bekend,’ zeg ik.

‘Huge! Hij is daar huge!’ zegt mijn moeder.

‘O, oké, prima,’ mompelt mijn vader. En terwijl hij zijn boterham eet, duikt mijn moeder weer in het krantenartikel over Karper Krause.

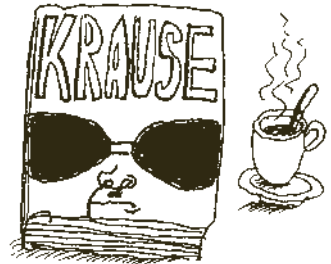
‘Ach, ach, ach, ja, natürlich wunderbar,’

mompelt ze en ze lacht er een beetje eng bij. Ik vind het sowieso een beetje eng dat mijn moeder uit het niets ineens Duits tegen de krant begint te praten en ik probeer haar te negeren. Misschien houdt ze er

dan vanzelf wel over op.

Ik merk dat mijn vader precies hetzelfde doet, maar het werkt niet, want de volgende dag heeft mijn moeder Karper Krauses boek erbij gepakt. ‘Nou, guten Appetit,’ zegt ze als ze met het boek aan de ontbijttafel schuift terwijl wij allemaal al aan het eten zijn.

‘Hij heeft een systeem bedacht waarin al het afval wordt gescheiden, en vanaf nu gaan wij dat ook doen!’ kondigt mijn moeder aan.

Ik kijk verbaasd op. ‘Dat doen we toch al?’ Want bij ons buiten staan een groenbak en een papierbak. Maar mijn moeder schudt haar hoofd. ‘Nee, we doen nog lang niet genoeg! Karper Krause heeft een supersysteem bedacht en dat gaan wij ook invoeren!’ roept ze vastbesloten en ze rent zonder te ontbijten naar de kapstok om haar jas te pakken. Ze wil naar het winkelcentrum om plastic bakken en een heleboel vuilniszakken te kopen.

De hele middag is ze ermee bezig en ze maakt een eigen label voor elke bak.

‘Zo, het is klaar. Komen jullie maar eens kijken, dan kan ik het nieuwe systeem uitleggen.’

Als we de keuken in komen, staat één kant helemaal vol met grote plastic bakken en de vensterbank met kleintjes.

‘Dat is toch helemaal niet handig, Irma,’ moppert mijn vader. ‘We kunnen er amper nog langs hier.’

Maar mijn moeder negeert

hem en begint ons haar nieuwe systeem uit te leggen. Ze wijst naar een van de kleine bakjes in de vensterbank.

‘Hier gooien we voortaan alle plastic dopjes in,’ zegt ze. Dan wijst ze een voor een naar de bakjes ernaast. ‘En in deze alle kurken, in deze de bierdopjes, in deze de deksels van de potten met erwtjes en appelmoes, in deze klein plastic afval en in die bak eronder al het grote plastic, hierin doen we de lege melk- en yoghurt-pakken, hierin klein glas...’

Ik staar naar alle bakjes en labels, en vind het meteen een heel moeilijk systeem.

Kees ook. ‘Volgens mij zijn wij straks langer bezig met iets weggooiden dan met iets pakken,’ mompelt hij.

‘Ik vind het ook erg omslachtig hoor, Irma,’ zucht mijn vader.

Maar mijn moeder vindt haar nieuwe systeem helemaal geweldig en ze staat erop dat we allemaal ons best doen om al dat afval te scheiden.

Als iedereen uit de keuken is, pak ik een blikje fris uit de koelkast. Ik trek het metalen lipje eraf en zoek tussen alle bakken naar een label waar ‘metaal’ op staat, maar ik zie het er niet tussen. ‘Mam, waar moeten we deze in gooien?’ roep ik.

Mijn moeder komt terug naar de keuken en kijkt naar het lipje in mijn hand. ‘Eh... even kijken...’ Ze weet het zelf ook niet en pakt een bloempotje uit een van de kastjes. ‘Gooi hier maar in.’ En ze zet het bloempotje op het aanrecht, want bij de andere bakken is geen plek meer. ‘Als we Karper Krause toch niet hadden, dan was ik nooit op dit systeem gekomen,’ zegt ze, en ze kijkt er een beetje verliefd bij. Zo kijkt ze eigenlijk altijd als ze over die belachelijke Karper Krause praat.

Sinds dat stukje in de krant over die expositie is ons leven er niet leuker op geworden.

‘Mam, waar moet deze in?’ vraagt Kees ’s middags, en hij wappert met een ijsstokje.

‘Eh... is er geen bakje voor klein hout?’ vraagt ze zich hardop af.

Ze loopt weer naar de keuken om alle labeltjes te lezen en pakt vervolgens zuchtend een nieuw leeg potje uit de kast waar Kees zijn stokje in kan gooien.

Het systeem wordt in de dagen hierna steeds uitgebreider, want mijn moeder ontdekt steeds meer soorten afval waar ze nog geen bak voor had. Kromme spijkers, bijvoorbeeld, en oude paperclips, maar ook voor oude batterijen en oude haloge-

lampjes maakt ze een bakje. Het hele aanrecht en ook een deel van de eettafel staan vol met nieuwe bakjes en nieuwe soorten afval. En alsof dat nog niet erg genoeg is, komt ze ook ineens met een onaangename verrassing.

‘We gaan zaterdag naar Karper Krause,’ zegt mijn moeder tijdens het avondeten. Ik kijk op van mijn bord, ik heb de naam Karper Krause deze week voor mijn gevoel al meer dan duizend keer voorbij horen komen.

‘Nou: have fun, losers!’ roept Kees.

‘Ja, veel plezier,’ mompel ik, maar mijn moeder kijkt boos naar ons en ik voel meteen nattigheid.

‘We gaan met zijn vieren,’ zegt ze streng. ‘Ik heb al vier kaarten gekocht voor de tentoonstelling.

Waarschijnlijk is hij daar zelf ook en kan ik een handtekening in mijn boek laten zetten,’ zegt ze.

‘Bovendien is dit echt een waanzinnige kans voor jullie om zowel in aanraking te komen met kunst, want daar weten jullie veel te weinig van, als iets te leren over het milieu en hoe we daar met z’n allen beter voor kunnen zorgen.’

‘Hoezo sleep je ons allemaal mee naar die gozer!’ roept Kees. ‘Floor en ik vinden daar geen reet aan!’ Maar dat kan mijn moeder niets schelen. ‘Jullie

moeten niet zo verwend doen, in de derde wereld hebben ze niet eens kunstenaars! Jullie zijn zo bevoorrecht dat jullie wél naar een echt leerzame tentoonstelling mogen, dus zeur niet zo!

Ik frons. ‘Wat heeft de derde wereld hier nou weer mee te maken,’ mompel ik.

Die zaterdag heeft mijn moeder wel twee uur voor de spiegel gestaan om er extra goed uit te zien voor Karper Krause. Ze heeft vreselijk veel zin in de tentoonstelling en geeft ons elk een kaartje.

‘Halleluja!’ roept mijn vader als hij de prijs ziet.

‘45 euro voor één kaartje!’

Maar mijn moeder haalt nonchalant haar schouders op. ‘Een deel van de opbrengst gaat naar het milieu,’ zegt ze rustig.

Onderweg in de auto zegt niemand iets.

Alleen mijn moeder zit de hele weg te neuriën.

Bij de ingang van het museum staat een lange rij mensen die allemaal een handtekening willen van Karper Krause.

‘Dat ga ik zo ook doen,’ zegt mijn moeder, ‘maar eerst de kunst!’ Met grote passen beent ze de eerste ruimte in en wij sjokken erachteraan. Er staat een

grote, doorschijnende plastic buis vol rotzooi in het midden van de zaal en mijn moeder leest geïnteresseerd het kaartje dat erbij hoort.

‘Müll in der Nähe der Spree gefunden,’ leest ze en daarna legt ze het uit aan ons. ‘Dit is allemaal afval dat hij gevonden heeft in de buurt van de rivier de Spree,’ zegt ze.

‘Nou, super,’ zegt mijn vader. ‘Zullen we naar de volgende zaal?’

Ik kijk verbijsterd naar de plastic buis vol vuilnis. Is dit kunst?!

‘Wow, de helft van een kunstgebit,’ zegt Kees, en hij wijst naar een roze geval met een paar bruingele tanden eraan, dat tussen alle rommel in de doorschijnende buis zit.

Nu wil mijn moeder toch ook wel graag naar de volgende zaal, waar een grote bak water in het midden staat, vol rommel uit weer diezelfde rivier. Als we alle vier de zalen vol vuilniskunst hebben

gezien, sluit mijn moeder achter in de rij aan voor een handtekening van Karper Krause terwijl Kees, mijn vader en ik iets gaan drinken in het café van het museum.

‘Wat een onzin-kunst, en dat voor 45 euro!’ moppert mijn vader, maar gelukkig maken de koffie, de cola en de cake een hoop goed.

We hebben het net gezellig, als mijn moeder ineens briesend voor ons staat. ‘Wat een lul, die Karper Krause!’ roept ze uit. ‘Hij had ineens geen zin meer om boeken te signeren en toen liep-ie naar zijn Porsche Panamera!’ Ik zie aan haar ogen dat ze wel zou kunnen huilen van woede.

‘Aha, vandaar dat die kaartjes 45 euro per stuk moesten kosten,’ grinnikt mijn vader. ‘Kom, we gaan lekker naar huis, schat!’

In de auto zit mijn moeder de hele terugweg op Karper Krause te mopperen. ‘Wat denkt-ie wel niet, met z’n stomme kunst, wat een arrogante zak! Wat een Schweinehund! Ik ga straks als ik thuis ben meteen dat achterlijke systeem van ’m opdoeken!’ Als ze uitgestapt is, smijt ze meteen z’n boek in de bak met oud papier. Dat dan weer wel!

